

προϋδότη. Οὐδεμία σωτηρία πλέον. Διότι ἀπὸ τοῦ ὄνυχος ἐγνώρισε καὶ τὸ θηρίον. Ἐν ὄνομα μόνον ἐψιθύρισε « Ἀθλιε Μουράτ ». Δὲν ἔρρηξε κραυγὰς καὶ κλαυθμούς, δὲν ἐλειποθύμησε. Ἐσιώπη ἀλλὰ ἡ σιωπή της αὕτη ἦτο εὐγλωττοτέρα ὅλων τῶν κλαυθμῶν. Ἡ γαλήνη της ἦτο τρομακτικότερα καὶ τῆς μεγαλητέρας παραφορᾶς. Τὸ χρῶμα μόνον τοῦ προσώπου της ἐξέλιπεν ὅλως. Ἐνόμιζες ὅτι ὅλον τὸ αἷμα ἐγένετο ὕδωρ καὶ ὅτι ἦτο πτώμα. « Ἦμεθα θῦμα μυταρᾶς μηχανορραφίας », ἀνέκραξε τέλος ἡ Βασιλεία. Ἡ ἀθωότης τοῦ συζύγου μου θὰ ἀποδειχθῇ, καὶ ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας του καταφιλοῦσα αὐτόν.

« Λίτσα μου, τῇ εἶπεν οὗτος, θάρρος' ἂν φανευθῶ νὰ μὲ ἐκδικήσῃς, καὶ τὴν ἡτπάσῃ ». Δὲν εἶχον ἀνάγκην λέξεων διὰ νὰ συνεννοηθῶσιν. Ἐκ τῆς γλυκείας περισφύξεως των τοὺς ἐχώρησαν διὰ τῆς βίας οἱ βάρβαροι στρατιῶται ἀναγκάσαντες διὰ ραδισμῶν καὶ ὕδρευων τὸν Θέμην νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Τότε λοιπὸν ἐξέλιπε τὸ θάρρος τῆς Βασιλείας. Ἰδοῦσα ὅτι ἀπήγον τὸν Θέμην της ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὴ. Οἱ στρατιῶται ὅμως τὴν ἐδίωξαν σκληρῶς κτυπῶντες αὐτὴν διὰ τῶν κοντακίων τῶν τουφεκίων των. Εἰς μάλιστα πλέον βάρβαρος τῶν ἄλλων κατέφευγεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τοιοῦτον κτύπημα ὥστε ἐπεσεν αὕτη ἀναίσθητος, σωρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ρίξασα κραυγὴν φρικώδη. Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην ἀπήντησεν ἐτέρα. Ἦτο ὁ Θέμης ὅστις ἀδυνατῶν πλέον νὰ περιστελῇ ἐαυτὸν δι' ἀπέλπιδος προσπάθειας ἔθραυσε τὰ δεσμὰ δι' ὧν τὸν εἶχον δέσῃ καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν σύζυγόν του. Οἱ στρατιῶται ὅμως ὥρμησαν καὶ τὸν συνέλαβον ἐκ νέου. Ἡ ἀπελπισία ἐδεκαπλασιάσθη τὰς δυνάμεις τοῦ Θέμης. Ἀρπάζει τὴν σπάθην ἐνὸς Τούρκου καὶ ἐπιτεθεὶς ἐναντίον τῶν ἄλλων κτυπᾷ, κτυπᾷ. Ἐφόνευσε δύο ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπετίθετο κατὰ τοῦ τρίτου, ὅτε γιγαντιαῖος γεννίσταρος τῷ καταφέρει ἐκ τῶν ὀπισθεν κτύπημα τόσον σφοδρὸν ὥστε παραλύουν οἱ πόδες του καὶ πίπτει ἀναίσθητος. Ὁρμησαν ἀμέσως καὶ οἱ λοιποὶ στρατιῶται καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἔδεσαν σφικτά, τὸν ἐφόρτωσαν ἐπὶ τινος ὄνου καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν Καισάρειαν ἄγουνσαν.

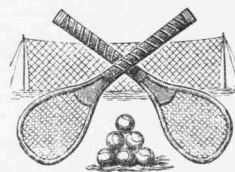
Ἡ Βασιλεία δὲν ἦτο νεκρά εἶχε μόνον λειποθυμήσῃ ἐκ τοῦ σφοδροῦ κτυπήματος. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ ψῦχος καὶ ἡ χιὼν ἐφ' ἧς εἶχε πέσῃ ἐπανεκάλεσαν τὰς αἰσθήσεις της. Ἠγέρθη ἀλλοφρονοῦσα, ἐκύτταξε περὶ αὐτήν, ἦτο μόνη, ὀλομόναχη. Ἐκύτταξε, εἶδε τὰ αἵματα τὰ ὅπεια ἐκαλύπτον τὴν χιὼνα ἐν ἀποστάσει δέκα βημάτων ἀπ' αὐτῆς καὶ ἐνεθυμήθη. Ἐρρηξε κραυγὴν φρικαλέαν καὶ ὥρμησε τρέχουσα λυτίζοις ἐκτὸς φρενῶν. Ἐτρεξεν, ἔτρεξεν, ἔτρεξεν. Ἄλλ' ἦτο ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος. Οἱ πόδες ἠρνήθησαν νὰ τὴν φέρωσι μακρύτερον. Ἐπεσεν ἐκ νέου φρυάττουσα, λυσσῶσα ἐπὶ τῆς χιονοσκεπτοῦς ὁδοῦ. Θέμην, Θέμην... ἐψιθύρισε καὶ προσεπάθησε νὰ

συρθῇ ἐπὶ τῶν γουάτων της. Μάτην μετὰ δέκα βήματα ἐπανεπέσεν ἐκ νέου, ἵνα μὴ ἀνεγερθῇ πλέον ἐπαναλαμβάνουσα:

Θέμην Θε...μη....

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΤΡΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

ÉMILE RICHEBOURG

ΜΕΛΑΙΝΑΙ ΟΦΡΥΕΣ

(Συνέχεια)

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, καθ' ὃν χρόνον ὁ τραπεζίτης εἰργάζετο ἐν τῷ γραφείῳ του μετὰ τοῦ ἀρχιλογιστοῦ, ἀνήγγειλαν εἰς τὴν Καν Λεβρὲν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς φίλης της, τῆς Κας Δυφρέν.

Αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ψυχρά καὶ σοβαρά.

Ἡ Κυρία Λεβρὲν ἂν καὶ ἐξεπλάγη πολὺ ἐκ τῆς στάσεως ταύτης καὶ ἐκ τοῦ στρυφνοῦ ὕψους τῆς ἐπισκεπτρίας της, τῇ εἶπε μειδιῶσα καὶ τείνουσα αὐτὴ τὴν χεῖρα.

— Ἀγαπητή μου φίλη, καλῶς ἦλθατε, καθήσατε καὶ εἰπατέ μοι εἰς τί ὀφείλω τὴν εὐχαρίστησιν τῆς πρωΐνης ἐπισκέψεώς σας.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶμαι παρωργισμένη, τὸ βλέπετε.

— Μὲ τρομάζετε ποῖον τὸ αἷτιον τῆς ὀργῆς σας;

— Ἐν σκάνδαλον.

— Ἀ! Ἀ!

— Γνωρίζετε τί ἔχαμνε χθὲς ὁ υἱός σας, μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης μεταμεσημερινῆς ὥρας.

Ἡ Κα Λεβρὲν παρετήρησε τὴν φίλην της ἔτι πλέον ἐκπεπληγμένη.

— Ἀληθῶς, ἀγαπητή μου, εἶπε, περὶ τοῦ υἱοῦ μου πρόκειται;

— Ἀκριβῶς.

Ἡ μήτηρ τοῦ τραπεζίτου ἔλαβε καὶ αὕτη ὕψος ψυχρὸν ὅπως εὗρεθῇ ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς Κας Δυφρέν.

— Ἀγαπητή μου, ἀπήντησε σοβαρῶς, δὲν ἀπαίτῳ νὰ μανθάνω παρὰ τοῦ υἱοῦ μου πῶς χρησιμοποιεῖ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας του, ὡς θὰ ἔπραττον ἐὰν ἦτο δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν.

— "Ε λοιπόν, αγαπητή μου, υπέλαβεν ἡ Κα Δυφρέσν, σὰς ἀπατᾷ ὁ υἱός σας μὲ πολὺ ἄσχημον τρόπον καὶ σὰς κάμνει νὰ πιστεύητε ὅτι εἶναι ἀμέμπτου διαγωγῆς.

— Τί λέγετε; Κατηγορεῖτε τὸν Κάρολον;

— Μάλιστα.

— Διὰ ποῖον πράγμα; Τί λοιπόν ἐπραξε τὸ ἀξιὸν μομφῆς;

— Ἦλθον διὰ νὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Τοῦτο δὲν εἶναι πολὺ γενναῖον...

— Πρέπει νὰ τὸ μάθητε.

— Ἔστω, σὰς ἀκούω.

— Χθές, μεταξύ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ὥρας, εἰς μέρος ἀπομεμακρυσμένον τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης, ὁ υἱός σας, καθήμενος ἐπὶ ἐδραίου καὶ κρατῶν ἐπὶ τῶν γονάτων του μικρὸν παιδίον, ἔκαμνε τὰ γλυκὰ μάτια μὲ νεαράν γυναῖκα ἀξιολόγου ἄλλως τε καλλονῆς, ἐργατίδα ἀναμφισβόλως καὶ πιθανὸν τὴν μητέρα τοῦ παιδίου.

Ἡ Κα Λεβρὲν ἐγένετο καταπόρφυρος.

— Εἶναι ψεῦδος, εἶναι συκοφαντία! ἀνέκραξεν

— "Οχι, εἶναι ἀληθέστατον.

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπε;

— Ἐάν μοι τὸ ἔλεγον, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ τὸ εἶδαμεν μὲ τὰ μάτια μας.

— Καὶ ὑπεθέσατε...

— "Ο,τι ἀκριβῶς εἶναι τὸ πράγμα ἦτο καταφανέστατον. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἀπατηθῇ ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ υἱοῦ σας: ἡ ζωηρὰ ὕψις του, τὸ λάμπον βλέμμα του, τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἡ συγκίνησις τῆς... νεαρᾶς γυναίκης τὰ ἔλεγον ὅλα. "Α! Ὁ κ. Κάρολος Λεβρὲν δὲν θὰ μᾶς ἐπερίμενε βεβαίως καὶ πῶς ἐταράχθη! ἔχεν ὠχρίασθαι τόσο ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι λατὶ κακὸν θὰ τοῦ συνέβαινε.

Ἡ Κα Λεβρὲν δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ εἴπῃ. Ἦτο κατάπληκτος.

— Τώρα πλέον ἐξηκολούθησεν ἡ Κα Δυφρέσν, δὲν πρέπει νὰ ἐκπληττήσῃ διὰ τὴν ἀποστροφὴν τὴν ὁποῖαν ὁ υἱός σας δοκιμάζει διὰ τὸν γάμον· ἔχετε ἐπὶ τέλος τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἢν σὰς εἶπε πολλὰκις: « Οὐδεμία βία ὑπάρχει, ἅς ἀναμείνωμεν ἀκόμη ».

Ἐγένετο σιωπὴ.

— Κρίνω περιττὸν νὰ σὰς εἶπω, ἐπανελάθεν ἡ Κα Δυφρέσν διὰ ξηροῦ ὕφους, ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ περισσότερον τὸ σχέδιον τοῦ γάμου τὸν ὁποῖον ἐπεδιώκομεν.

— Τότε, εἶπεν ἡ Κα Λεβρὲν διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους, εὐρισκόμεθα πρὸ διαλύσεως.

— Ἦτις παλιν θὰ συνέβαινε καὶ ἐάν ἀκόμη τὰ πράγματα ἐπροχώρουν πολὺ περισσότερον.

— Τοῦτο ἐπιθυμῇ ἡ Δις Λουίζα;

Ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα μία κόρη ὡς ἡ ἰδική μου πληγωθεῖσα ἐν τῇ ὑπερφηφαιᾷ καὶ τῇ ἀξιοπρεπείᾳ τῆς, δὲν συγχωρεῖ.

— Ἐχει καλῶς, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ἡ μήτηρ τοῦ τραπέζιτου.

Ἡ Κα Δυφρέσν ἠγέρθη.

Αἱ δύο χῆραι ἐσφίγγαν ψυχρῶς τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἡ Κα Δυφρέσν ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καθ' ὃν τρόπον καὶ εἰσῆλθε.

Ἡ Κα Λεβρὲν ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της, οὗς ἐκάλυπτον δάκρυα, καὶ ἐκαθίστητο περιλυτπὸς ἐπὶ τῆς ἐδρας.

— Εἶναι δυνατὴν ὁ υἱός μου νὰ ἔχῃ ἐρωμένην καὶ νὰ μοι τὸ κρύπτῃ; ἐπιθύρυσεν ὄχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω.... Καὶ ὅμως...

Ἐμείνε πρὸς στιγμὴν σκεπτικὴ· εἶτα μετὰ μειδιάματος πλήρους πικρίας:

— Νά, εἶπε, πῶς καταστρέφεται φιλία τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Κατὰ τὸ πρόγευμα, εὐρισκόμενη ἀέναντι τοῦ υἱοῦ της δὲν ἔκαμε τὸν παραμικρὸν ὑπαινιγμόν περὶ ὅσων πρὸ ὀλίγου εἶχε πληροφορηθῇ· ἀλλ' ἦτο σκεπτικὴ, τεθλιμμένη. Ὁ νεανίας ἐφαινότο ὅτι δὲν προτείχεν εἰς τὴν θλίψιν τῆς μητρὸς του, ἀλλ' ἐμάντευε τὰς σκέψεις της διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἔσχε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Κας Δυφρέσν.

Ἀνέμενε τὰς ἐρωτήσεις της· ἀλλ' ἐκείνη οὐδὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ ἀκόμη.

Ἐλείπον τὴν ἡμέραν ταύτην αἱ συνήθειαι γλυκεῖαι διαχύσεις, ἡ οἰκία συνομιλία· μήτηρ καὶ υἱὸς περιορίζοντο εἰς τὸ νὰ ἀνταλλάσσωσι βραχυτάς τιὰς λέξεις. Διὰ πρώτην φοράν ἡ Κα Λεβρὲν ἦτο στενοχωρημένη μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἔρριπτεν ἐπ' αὐτοῦ λαθραῖον βλέμμα, καὶ ἐξεπλήσσετο διότι τὸν ἔβλεπε τόσο ἥρεμον, τόσο κύριον ἑαυτοῦ καὶ γελαστόν. Οὐδὲν ἐν τῇ στάσει τοῦ Κάρολου καὶ τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας του εἰδείκνυε τι τὸ ἀξιόμακρον.

Καὶ ἡ μήτηρ του ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Ἡ κατέχει εἰς ἀπιστευτὸν βαθμὸν τὴν τέχνην τῆς ὑποκρισίας, ἡ εἶναι ἀθῶος τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας.

Καὶ ἤρχιζε νὰ πιστεύῃ ἐκ νέου ὅτι ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς της οὐδόλως προῦδωκε τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν.

Ὅτε ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης:

— Κάρολε, εἶπε, σκοπεύεις νὰ ἐξέλθῃς σήμερον τὸ ἀπόγευμα.

— "Οχι μητὲρ μου, ἔχω νὰ ἐργασθῶ ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Τότε θὰ δειπνήσῃς μετ' ἐμοῦ;

— Ἀναμφισβόλως.

— Καὶ ἡ ἐσπερίς σου;

— Δὲν μοι συμβαίνει πολὺ συχνὰ νὰ σὰς ἀφήνω μόνην τὴν ἐσπέραν, μητὲρ μου· σήμερον δὲν θὰ λείψω ἀπὸ πλησίον σας.

— Ἐχει καλῶς.

‘Ως συνήθως, ὁ νεαρὸς τραπεζίτης ἀπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἀφῆκε.

Τὴν ἐσπέραν εἰς τὰς ἑπτὰ, συννητήθησαν εἰς τὴν τραπεζορίκην.

— Εἰργάσθης πολὺ; εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Ναί, εἶχονεν τόσας ὑποθέσεις.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶσαι κουρατμένος.

— ‘Αλλ’ ὄχι, σὰς βεβαιῶ, μητέρα μου γνωρίζετε ὅτι ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν.

Ἐκαθίσταντο εἰς τὴν τράπεζαν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὅπου ὑπῆρξεν, ὥς καὶ τὸ γεῦμα, σχεδὸν σιωπηλόν, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐκάθησαν ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ἡ Κὰ Λεβρέν οὐδένα περιέμενεν, ἐπειδὴ ὡς ἡμέραν ὑποδοχῆς εἶχεν ὀρίσῃ τὴν Πέμπτην ἡδύνατο λοιπὸν νὰ διέλθῃ ὀλόκληρον τὴν ἐσπέραν μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

‘Ο νεανίας ἔλαβε μίαν ἐφημερίδα ἐκ τοῦ τραπέζιου.

— Ἀγαπητὴ μητέρα, εἶπε, θέλετε νὰ σὰς ἀναγνώσω μερικὰ ἄρθρα αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος;

— ‘Οχι εὐχαριστῶ προτιμῶ νὰ ὁμιλήσω μαζί σου.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας μητέρα μου.

‘Ο τραπεζίτης ἐδίπλωσεν ἐκ νέου τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου.

Ἐπὶ τινος στιγμῆς, ἔμειναν σιωπηλοί, παρατηροῦντες ἀλλήλους, ἐκείνη πάντοτε λυπημένη, οὗτος μειδιῶν.

— Κάρολε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Κὰ Λεβρέν, εἶχον, ταύτην τὴν πρωίαν, τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Κας Δυφρέσν.

— Τὸ γνωρίζω, μητέρα μου.

— Χθές, μετέβη νὰ κάμῃ ἓνα περίπατον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης καὶ σὲ συνήντησε! συνωδευέτο ὑπὸ τῆς θυγατρὸς της.

— Ναί, μητέρα μου καὶ ὑπὸ δύο ἄλλων κυριῶν ἃς δὲν γνωρίζω.

— Τότε, εἶναι ἀληθές ὅτι μοὶ εἶπεν;

— Ἀγνοῶ τί σὰς εἶπεν ἡ Κὰ Δυφρέσν ἄλλα δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ὑποθέσῃτε ὅτι σὰς διηγήθη ἀνυπαρκτὰ πράγματα.

— ‘Α! τὸ ὁμολογεῖ, Θεέ μου, τὸ ὁμολογεῖ! ἀνέκραξεν ἡ Κὰ Λεβρέν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ υἱὸς της ἐσιώπα, ἐπανέλαβε μετὰ ταρχῆς:

— Λοιπὸν, εἰς μέρος ἀπομεμακρυσμένον τοῦ Δάσους, ἐκάθιστο ἐπὶ ἐδραίου πλησίον νεαρᾶς γυναίκος, ὡραιότατης, φαίνεται, καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων σου ἓν παιδίον, τὸ παιδίον τῆς γυναίκος ταύτης ἀναμφιδόλως, συνδιελέγετο οἰκίως μετ’ αὐτῆς;

— Δὲν τὸ ἀρνούμαι μητέρα μου.

— Ἐλα, Κάρολε, εἰπέ μοι ὅτι κατὰ τύχην, ἐκ συμπτώσεως, συνήντησες εἰς τὸ Δάσος τὴν νεαράν ταύτην γυναῖκα.

— Ἐὰν ἔλεγον τοῦτο, μητέρα μου, θὰ ἐψευσόμην

εὐρέθημεν, ἡ νεαρά αὕτη γυνὴ καὶ ἐγώ, ἡ μᾶλλον ἡ νεανὺς αὕτη καὶ ἐγώ, εἰς συνέντευξιν.

— ‘Ω! ὦ! ὦ!... Ἀλλὰ ποία εἶναι λοιπὸν ἡ νεανὺς αὕτη;

— Μετ’ ὀλίγον θὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Καὶ διατὶ ὄχι τώρα;

— Ἐγὼ τοὺς λόγους μου.

— ‘Ω! τοὺς λόγους του, τοὺς λόγους του! εἶπεν ἡ Κὰ Λεβρέν κινουσα τὴν κεφαλὴν. Καὶ τὸ παιδίον Κάρολε, τὸ παιδίον!

— Μετ’ ὀλίγον θὰ σὰς ὁμιλήσω ἐπίσης καὶ περὶ αὐτοῦ, μητέρα μου.

— ‘Ω! φοβοῦμαι νὰ μαντεύσω ποῖὰ πράγματα!

Καὶ μὲ φωνὴν ἀδμονοῦσαν, τρέμουσαν:

— Πόσων ἐτῶν εἶναι τὸ παιδίον τοῦτο;

— Τεσσάρων καὶ ἡμίσεος, μητέρα μου.

— ‘Α! εἶπεν, ὡς ἀνακουφισθεῖσα ἐκ μεγάλου βάρους.

— Καθησυχάσετε; μητέρα μου.

— Ναί, ναί, ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νιέ μου, καθησύχασόν με ἐντελῶς διαβεβαιῶν με ὅτι αἱ σχέσεις σου μετὰ τῆς νεανίδος ταύτης, δὲν σὲ κάμνουν νὰ ἐρυθριᾷς.

— Αἱ σχέσεις μου μετὰ τῆς νεανίδος ταύτης μητέρα μου, εἶναι ἐννοεῖς ἢν ὁ θάνατος μόνος θὰ ἡδύνατο νὰ διασπᾷ... Καὶ δὲν ἐρυθριῶ ἕνεκα τούτου, μητέρα μου, τοῦναντίον καυχῶμαι.

— Ἀλλ’ εἶσαι τρελλός, δυστυχῆ! Τὸ πρόσωπον λοιπὸν τοῦτο σοῦ ἀφῆρεσε καὶ αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς τιμῆς; ‘Α! ἰδοὺ ἡ φοβερά δυστυχία ἢν ἐφοδούμεν!...

Λοιπὸν ὁμίλει, δοκίμασε τοῦλάχιστον νὰ δικαιολογηθῇς.

— Περιμένω, μητέρα μου, τὰς βαρεῖας ἐπιτιλήξεις τὰς ὁποίας νομίζετε ὅτι ὀφείλετε νὰ μοὶ ἀπευθύνητε! σὰς ἀκούω εὐχαρίστως μετ’ ὅλου τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον εἰς υἱὸς ὀφείλει πρὸς τὴν μητέρα του ὅταν θὰ παύσῃτε, θὰ προσπαθῇσω, μετ’ ἐπιτυχίας, τὸ ἐλπίζω, νὰ δικαιολογήσω τὴν διαγωγὴν μου.

— Ἡ διαγωγὴ σου εἶναι ἀναξία, Κάρολε, καὶ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ σοῦ τὴν συγχωρήσῃ. Ἐν τῇ τυφλῇ πρὸς σὲ στοργῇ μου, σὲ ἐθεώρουν ἀνώτερον ὅλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἥμην υπερήφανος, ἀλαζῶν διὰ τὸν υἱόν μου... ‘Α! πόσον τιμωροῦμαι διὰ τὴν υπερηφάνειαν καὶ τὴν μητρικὴν ἀλαζονείαν μου! Βασιζομένη εἰς τὴν σύνεσίν σου, εἰς τὴν εὐθύτητά σου καὶ τὴν ὀρθοφροσύνην σου, ἤλπικον νὰ εὖρω πλησίον τοῦ τέκνου μου, ἐν τῇ πρὸς τὴν μητέρα του ἀφοσιώσει μετὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας ἃς υπέστην, ἂν μὴ τὴν παντελῆ λήθην τῶν συμφορῶν μου, τοῦλάχιστον τὴν ἀνακούφισιν τῆς θλίψεώς μου, τὴν ἡσυχίαν τοῦ βίου μου. Σὺ ὅμως, ἀναγεννᾷς τὰς παλαιὰς μου λύπας καὶ μοὶ παρουσιάζεις νέας ἐξ ἴσου σκληρὰς καταφέρεις κατὰ τῆς καρδίας μου τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Σοὶ εἶχον δώσει ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου, Κάρολε, καὶ μετ' ἡμέτερας! "Α! εἶναι ἀνάξιον, εἶναι φρικτὸν!

Καὶ ἤθελον νὰ σὲ νυμφεύσω, πιστεύοντα εὐλακρινῶς ὅτι ἡ εὐτυχία σου καὶ ἡ ἰδική μου ἐπίσης εὐρίσκετο εἰς τὸν γάμον σου. "Α! τρελλή, τρελλή ποῦ ἔχουν... "Αχ! ἐννοῶ τώρα διατὶ μετ' ἡκούες μετ' ψυχρὰν ἀδιαφορίαν καὶ ἔμενες κωφὸς εἰς τὰς παρακλήσεις μου! "Ἦθελον νὰ σὲ σώσω, ἦτο πολὺ ἀργά! ὁ θῖς μου, τὸ τέκνον μου ἐχάσθη, ἐχάσθη διὰ τὴν μητέρα σου!

"Ἡ Κα Λεβρὲν ἦτο κάτωχρος καὶ ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.
"Ἔστι πρὸς στιγμήν καὶ ἐπανέλαβε:

— Σκέπτεσαι ἀναμφιβόλως νὰ δώσης τὸ ὄνομά σου εἰς ταύτην τὴν... γυναῖκα μητέρα ἤδη ἐνὸς παιδίου, ἐνὸς νόθου; Οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς παρούσαν ἔνωσιν. Δύνασαι νὰ καταστήσης τὴν διαγωγὴν σου πλέον μισητὴν νυμφευόμενος παρὰ τὴν θέλησίν μου; ἀλλ' ὅταν θὰ ὀδηγήσης ἐνταῦθα τὸ πλάσμα τοῦτο καὶ τὸ παιδίον, δὲν θὰ εὐρίσκωμαι πλέον. Θὰ ἀπέλθω νὰ ζήσω ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ, δὲν γνωρίζω ποῦ, καὶ οὐδέποτε θὰ σὲ ἐπανιδῶ.

(ἀκολουθεῖ)

K. K.

ΜΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τὸ ἰουλιανὸν ἔτος 1905 ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἔτος 6618 τῆς ἰουλιανῆς περιόδου.

- » 2681 τῶν Ὀλυμπιάδων· τὸ 1ον ἔτος τῆς 671 Ὀλυμπιάδος θὰ ἀρχίσῃ τῇ 18ῃ Ἰουνίου.
- » 2658 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης κατὰ τὸν Οὐάρωνα.
- » 1905 τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἤρchiσε τῇ 19ῃ Δεκεμβρίου 1904.
- » 5665 τῆς Ἰουδαϊκῆς χρονολογίας τὸ ὁποῖον ἤρchiσε τὸ Σάββατον 27 Αὐγούστου 1904 καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν Παρασκευὴν 16 Σεπτεμβρίου 1905.
- » 1322 τῆς Ἑγείρας, ὅπερ ἤρchiσε τὴν Παρασκευὴν 5 Μαρτίου 1904. Τὸ ἔτος 1323 θὰ ἀρχίσῃ τὴν Παρασκευὴν 23 Φεβρουαρίου 1905.
- » 1621 τῶν Κοπτῶν, τὸ ὁποῖον ἤρchiσε τῇ 29ῃ Αὐγούστου 1904 τὸ δὲ ἔτος 1622 θὰ ἀρχίσῃ τῇ 29 Αὐγούστου 1905.

(Ἐκ τοῦ Connaissance des temps).

ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἑαρ	8 21 Μαρτίου	8 ὥρ. 58λ.	π. μ.
Θέρως	9/22 Ἰουνίου	4 ὥρ. 51λ.	» »
Φθινόπωρον	10/23 7/δρίου	7 ὥρ. 31λ.	μ. μ.
Χειμὼν	9/22 10/δρίου	2 ὥρ. 47λ.	» »

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1905 θὰ γίνωσι δύο ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ δύο τῆς Σελήνης.

I Μερικὴ ἐκλείψις τῆς Σελήνης τῇ 6 Φεβρουαρίου ὁρατὴ ἐν Αἰγύπτῳ ὡς ἐξῆς:

Ἀνατολὴ τῆς Σελήνης 5 ὥρ. 57' μ. μ. χρόνου Καίρου εἰσοδος τῆς Σελήνης εἰς

τὴν παρασκιὰν 5 » 41' μ. μ.

» » » σκιὰν 7 » 54' » »

Μέσον τῆς ἐκλείψεως 9 » 00' » »

ἐξοδος » Σελήνης

ἐκ τῆς σκιᾶς 10 » 07' » »

» » παρασκιᾶς 11 » 19'.

Μέγεθος τῆς ἐκλείψεως (Σελήνης Διάμετρος = 1) 0,41.

II. Δακτυλιοειδὴς ἐκλείψις τοῦ ἡλίου τῇ 20ῃ Φεβρουαρίου ἀόρατος ἐν Αἰγύπτῳ.

III. Μερικὴ ἐκλείψις τῆς Σελήνης τῇ 2ῃ Αὐγούστου ὁρατὴ ἐν Αἰγύπτῳ.

Εἰσοδος τῆς Σελήνης εἰς τὴν παρασκιὰν 3 ὥρ. 10' π. μ. χρόνου Καίρου

» » » σκιὰν 4 » 39'

Ἀνατολὴ ἡλίου 5 » 21'

Μέσον ἐκλείψεως 5 » 41'

Δύσις Σελήνης 6 » 29'

Ἐξοδος τῆς σελήνης

ἐκ τῆς σκιᾶς 6 » 43'

» τῆς σελήνης

ἐκ τῆς παρασκιᾶς 8 » 13'

Μέγεθος τῆς ἐκλείψεως (Σελ. διαμ. = 1) = 0,292.

IV. Ὀλικὴ ἐκλείψις τοῦ ἡλίου 17 Αὐγούστου ὁρατὴ ἐν Αἰγύπτῳ ὡς μερικὴ.

Ἀρχὴ τῆς ἐκλείψεως 3 ὥρ. 3' 46" 4 μ. μ.

Μέσον » » 4 » 13' 2" 6 » »

Τέλος » » 5 » 14' 58" 5 » »

Μέγεθος τῆς ἐκλείψεως (Διαμ. Ἠλίου = 1) 0,902.

Ἡ ἐκλείψις αὕτη εἶναι ὁρατὴ ὡς ὀλικὴ εἰς μέρος τῆς Ἀνω Αἰγύπτου καὶ Νουβίας. Ἡ κεντρικὴ γραμμὴ τῆς ὀλικότητος διαπερᾷ τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου παρὰ τὸ χωρίον Ἀχαμπα-ἐλ-Κεμπίρα εἰς μικράν ἀπὸ τοῦ Κόμ-Ὀμπο ἀπόστασιν.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΩΡΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Καθ' ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸ Σουδάν ὡς ἐπίσημος ὥρα λαμβάνεται ὁ χρόνος τοῦ τριακοστοῦ μεσημβρινοῦ ἀνατολικοῦ μήκους Greenwich, ὑπερτερεῖ ἐπιμένως κατὰ δύο ὥρας τὴν ὥραν τῆς Ἀγγλίας. ὅταν δηλονότι εἶναι μεσημβρία ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ ὥρολόγια δεικνύουσι 10 π. μ. Ἐνεκα τῆς ἐπισήμου ὥρας ἡ μὲν μεσημβρία μέσου χρόνου Ἀλεξανδρείας ἐπιταχύνεται κατὰ 33 δ. λ., ἡ δὲ μέσου χρόνου Καίρου ἐπιβραδύνεται κατὰ 5 λεπτά· διότι ὁ μεσημβρινὸς τριακοστοῦ ἀνατολικοῦ μήκους διέρχεται ὀλίγον (17' ὡς ἐγγιστα) πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἀδουκίρ.